

15 maart 1955

Goeden morgen, vrienden,

Gezien een kleine wijziging in de samenstelling van de kring vonden wij het beter om ook een kleine wijziging in ons programma te brengen. Wij zullen dan ook degene, die naar wij gehoopt hadden, tot U zou spreken, verzoeken dit een volgende maal te doen. Wij hebben dank zij de contacten der Orde echter de beschikking over voldoende sprekers van allerlei aard en gehalte en uit alle sferen. Ik wil toch trachten om ook voor deze bijeenkomst geen te groot verschil te scheppen ten opzichte van hetgeen er de vorige maal gebracht mocht worden. Ik wil trachten U dan vandaag in contact te brengen met iemand, die op aarde wel een heel droog beroep heeft uitgeoefend: n.l. een boekhouder. Een procuratiehouder. Echter, achter de façade van het leven schuilt bij menig mens een ander begeren en een denken, dat ver tegengesteld blijkt aan wat je zoudt verwachten, wanneer je die mens ziet. Zo is het hier ook geweest. Hij leefde in een periode, dat ook de boekhouder nog een betrekkelijk mindere positie in nam. Hij leefde in een periode, dat het voor de mensen heel moeilijk was vaak om hun bestaan op de juiste wijze te rekken. Een tijd, dat het menselijk opzicht nog meer betekende dan heden ten dage. Zo heeft deze vriend, die misschien wel in de dagen van Marlitt en Scrooge geleefd had kunnen hebben, in zichzelf dichterlijk nagedacht over vele dingen, geëxperimenteerd met vele dingen. Wij zouden hem een magiër kunnen noemen. Een bescheiden kleine magiër met een dichterlijk gemoed, die trachtte om het licht te puren uit alle kleine dingen van de aldag. Een man, wiens leven zeer zeker problemen heeft gekend, maar voor wie een innerlijk beleven toch de meeste betekenis had, die verre buiten alle uiterlijkheid lag en dus ook bepalend is geweest voor de wijze, waarop hij zich in de sferen ontwikkeld heeft. Spreker in kwestie maakt geen deel uit van de werkers onzer groep. Het is begrijpelijk, omdat zijn magische interesses hem tot een gedachtegang verleid hebben, die ver verwijderd ligt van de onze. Hij gelooft aan een direct ingrijpen bij de mensen. En dat is iets, waar wij, zo U weet, niet al te veel voor voelen. Toch heeft hij ook reeds veel werk op aarde gedaan en houdt hij zich o.a. bezig met het inspireren van sommigen op het gebied van helderziendheid, op het gebied van waarnemingen, om zo o.a. juiste voorspellingen door te doen geven en te trachten het lot der mensen zo een ander verloop te geven. U zult ongetwijfeld al deze aspecten terug vinden in zijn redevoering. Maar één ding: ik weet niet, of het totaal van wat hij gaat zeggen voor ons aanvaardbaar is. Ik moet dus ook deze keer het recht voorbehouden, om wanneer de spreker zijn betoog geëindigd heeft, mij zonodig wederom tot U te wenden met commentaar. Hiermede meen ik ook deze keer mijn taak als inleider wederom voldoende volbracht te hebben en wil trachten U zo direct mogelijk aan de spreker zelve over te laten. In verband met bepaalde taalkundige moeilijkheden, die met een volledige persoonlijke uiting verbonden zouden kunnen zijn, zullen wij gebruik maken van klankherinnering en woordenschat, zoals zij in het medium aanwezig zijn. Voorlopig, vrienden, neem ik afscheid van U en geef U over aan deze spreker.

o-o-o-o-o

Goedendag, vrienden,

Ietwat onvoorbereid, gezien de oproep plotseling door mij ontvangen, sta ik thans hier voor U en moet trachten U een beeld te geven van

MIJN LEVEN, MIJN DENKEN EN STREVEN

Mijn leven is ongetwijfeld een leven geweest, waarin de uiterlijke eentonigheid volledig werd aangevuld door een intens geestelijk beleven, denken en streven. De contacten, die ik met de mensheid heb gehad zijn altijd van een enigszins eigenaardige aard geweest. Ik had geen tijd om mij vast aan een gezin te binden. De tijd, die mij restte na de langdurige werkdag had ik nodig voor mijn experimenten, overwegingen en overpeinzingen. Zo ben ik dan overgegaan en heb een groot gedeelte mee kunnen nemen van mijn studiën, op aarde gemaakt. Vele geheimen, die op het ogenblik voor U misschien nog zeer raadselachtig lijken, heb ik in mijn tijd leren kennen. Vele problemen, die U ongetwijfeld voorbij loopt, hebben mij lange tijd

geboeid en bezig gehouden, Het resultaat is dan ook, dat ik meen te mogen zeggen dat mijn beschouwingen van de Uwe vaak wat af zullen wijken. Ik leef op het ogenblik in een sfeer, die niet tot de hoogste behorend, aan de andere kant toch zeker wel behoorlijk lichtend is. Op straat zingt een straatzanger. Ja, dat bestaat dus ook nog. Vreemd, zoals de dingen der mensen zich zelve gelijk blijven. Ik geloof dan in de eerste plaats, dat wij niet geschapen zijn als geest met zekere capaciteiten om deze alleen maar te gebruiken als het toeval ons daar toe dwingt. Ik heb altijd gemeend, dat wij alle mogelijkheden ons gegeven, uit moeten buiten. Ik heb dat dan ook gedaan in de overeenstemming met mijn misschien eigenaardige neigingen op aarde en ik doe het ook nu nog in de sferen. Per slot van rekening en dat zult U ongetwijfeld billijken, kunnen wij niet van een ander verwachten, dat hij voor ons de eigenschappen verwerft, dat hij ons de krachten geeft, die wij zelf menen voor ons zelf te verdienen. Elke mens, elke geest, draagt in zich vermogens en wetenschappen, die veel verder gaan dan zeker de dwazen mijner dagen en naar ik meen, ook de parapsychologen Uwer dagen kunnen of durven accepteren en aanvaarden. Indien er iemand is met parapsychologische neigingen, dat deze mij niet kwalijk nemen, dat ik de dwazen onzer dagen en de parapsychologen dezer dagen vergelijk. Want helaas, in vele opzichten vertonen zij nog een voortdurende overeenstemming. Enfin, laat ik mij niet bezig houden met al deze verschillende kleine gegevens. Ik geloof, dat er een grote God is, waardoor wij kunnen werken. Ik weet echter, dat er vele krachten bestaan, beschreven als elementalen, die door ons geregeerd kunnen worden en gezonden kunnen worden. Zeker, er is veel van de oude wetenschap verloren gegaan en wat dat betreft wordt de tijd eerder duisterder dan lichter. Want vroeger wist men in ieder geval een onderscheid te maken tussen een magiër en een heksenmeester. Ik vrees, dat dat tegenwoordig verloren is gegaan. Wanneer wij echter deze wezens kennen en macht over hen kunnen verwerven, dan zullen wij ze toch ook dienen te gebruiken om ons eigen welzijn en het bewustzijn van de mensheid te bevorderen. Ook wanneer wij daarbij mogelijkheden moeten gebruiken, die niet altijd acceptabel zijn voor iedereen. Ik heb in de sferen veel te lijden gehad door deze schrikgestalten, die ik eens op aarde beheerste en die ik nu onder nieuwe omstandigheden opnieuw tegemoet moest treden. Maar ik ben altijd hun meester gebleven. U zult begrijpen, dat ik ook thans nog meester ben over vele dier krachten en wanneer het noodzakelijk is voor een bepaalde manifestatie, gebruik ik die krachten. Ik doe dit echter alleen, wanneer dit in het bewustzijn of de bewustwording van mens of geest bevorderlijk kan zijn. Ik zal mij van andere ingrepen altijd onthouden, omdat ik meen, dat het binnen het Goddelijke niet geoorloofd is om zelfzuchtig te zijn. Ik zal mij altijd onthouden van elke poging, die alleen gericht is op persoonlijke bereiking en persoonlijke belangen. Hoe ik thans leef? Een wereld van gevlochten licht. Licht, dat reliëf heeft en steeds weer nieuwe aspecten toont. Een wereld, waarin gestalten en gedaanten leven, schoner dan welke droom ook tonen kan. Een wereld, die, in mijn ogen althans, drijft als een wolkenveld boven lagere werelden, die gevuld zijn met vaak monsterlijke, soms ook armzalige gedaanten en gestalten. Wanneer ik uit mijn hemel, indien U mij toe staat deze vergelijking voor mijn wereld te gebruiken, afdaal, dan zijn er vele vraatzuchtige monsters, die op mij af komen, als op een buit. Wanneer gij U in de wateren zoudt begeven, die, zoals de zeelieden vertellen, vol zijn met haaien, dan kan ongetwijfeld geen sneller, vraatzuchtiger op U af komen, dan deze geesten en demonen, die leven in de lagere werelden. Zij grijpen naar U en zouden U mee willen sleuren om U te maken tot een eeuwige dwaas, een eeuwige slaaf, die, geregeerd door angsten, pijn en vrees, hun wil volbrengt. Maar wij hebben een wapen, dat machtig is: Er is niets, maar dan ook niets onder het Goddelijke, behalve de wil, dat niet door een demon kan worden overwonnen. Maar de wil is elke mens gegeven en aan elke geest. Zo is het voldoende, wanneer wij de wil gebruiken en met een machtig schild deze krachten af te weren, of, zo het ons belieft, hen te vangen in de vurige kring onzer bezwering en te dwingen onze wil te doen om de vrijheid te krijgen. U zult begrijpen, dat deze strijd in vele gevallen opwindend is. Opwindend tot zij een roes wordt. Deze strijd met de niet-menselijke bewoners der lagere sferen is mij vaak een vreugde. Ik houd ervan. Zoals ik in de oude dagen de lampen stelde en het reukwerk brandde om met de gestalte van mijn wil, hen te omwallen en te omringen, totdat zij geketend zijn in de kerker, die ik hen geschapen heb. En dan hun eigenschappen zo te richten, dat in plaats van kwaad en angst en vrees, zij plotseling tot brengers moeten worden van bewustzijn en kracht. Natuurlijk kan ik ze dat niet altijd laten doen. Wat dat betreft reikt mijn wil niet verder, dan een enkele zending. Een enkele zending, die zij om hun vrijheid te verwerven moeten volbrengen. Dan zijn zij wederom de verscheurende dieren der sferen. Maar het is een lokkend, lachend spel. Het brengt geluk; het brengt vrede. Telkenmale, wanneer ik mijzelve overwin, heb ik een kleine vreugde. Wanneer

ik, door mijzelve te beheersen een ander kan overwinnen, heb ik een groter vreugde. Wanneer deze overwinning een bevrijding betekent voor één der velen, die nog geketend zijn in waan, dan is er vrede in mijn wezen. Dan kan ik lange tijd rusten en overpeinzen in hogere waarden, die mij anders slechts zelden schijnen te bereiken. Ongetwijfeld vindt gij mij een weinig vreemde persoon. Ik kan het mij voorstellen. Toch is Uw aarde mij niet zo nabij, als U wel zoudt denken. Het werk, dat ik altijd heb gedaan en heb getracht te doen, dat mij door vele levens achtervolgd heeft vanaf het eerste moment, dat ik de holle spanen trom sloeg en zingende de geesten bezworen heb. De tijd, dat ik het geheime reukwerk der bezweerders verbrandde in de verborgenheid van de Pyramidenkamers. Tot het moment, dat ik met cijfers goochelende voor een gewinzuchtige dwaas de oude bezweringen trachtte terug te vinden. Ik heb altijd hetzelfde werk gedaan. Ik ben magiër. Niet omdat ik verlang macht te hebben, maar omdat de strijd, die de strijd des magiërs is, deel van mijn wezen schijnt uit te maken. Wanneer ik Uw wereld zie met haar geloof, haar religie, dan doet het mij denken aan de tijden, dat ik op aarde was en een dwaas, die niet wist, wat duivel en hel betekenden, urenlang over een houten estrade daarover stond te brullen tot hij de mensen had gebracht tot vrees en angst. Dwazen. Wanneer er kwaad is en U vreest het, dan bent U daarvan immers de onderdaan. Slechts zij, die goed en kwaad gelijkelijk in het oog durven schouwen, waar het zich ook voordoet en hoe, die geleid door hun eigen, wil en bewustzijn een besluit nemen en zich daaraan houden kunnen, iets overwinnen. Die kunnen misschien een hemels rijk betreden. Men zou verplicht moeten stellen, dat al degenen, die de mensen leren met hun filosofische wijsheid en hun theologie eerst moeten zijn doorgedrongen tot de vier duistere sferen. Dan zouden zij de wezens leren kennen, die buiten de mensheid om op de aarde bestaan, die daar heersen en regeren vaak. Dan zouden zij weten, wat je moet vrezen en wat je kunt beheersen. Zolang je wil en je wezen sterk genoeg zijn, beheers je immers alles. En toch zijn er momenten, dat de macht mij niet meer aangenaam aandoet. Het is niet altijd prettig om met macht beladen de strijd weer te aanvaarden, want achter de gordijnen van gevlochten licht moet nog een andere wereld zijn. Achter de droombeelden, daar ligt een werkelijkheid, waarin macht niets betekent, waarin andere dingen noodzakelijk worden, die ik arme, niet voldoende bezit. Dingen, die ik mij langzaam en met veel strijd zal moeten verwerven, want boven alle macht, die ik heb gehad, of die ik verwerven kan, staat de liefde, die de wezens tot elkaar bindt.

Die liefde kan ik mij niet goed realiseren. Ik zie U hier, zoals U bent. Ik geef U de waarheid, zo goed als ik kan. Maar ik kan U niet liefhebben. Ik kan U niet stellen boven mijzelf. Misschien dat ik dat eens zal leren. Dan zal ik veel vrijer zijn. Ik zie de rechtvaardigheid. Ik zie het onderscheid tussen licht en duister, ofschoon dat niet identiek is met goed en kwaad. Ik zal het licht altijd trachten te bereiken, het te versterken. Maar ik doe het vaak voor mijn eigen vreugden, om mijn eigen vrees te overwinnen en voor degenen, die ik help. Ik heb op aarde zelden lief gehad. Mijn leven is er een geweest, dat altijd afzondering en wonderlijke verhoudingen bracht, waarbij de wereld mij toch altijd vreemd bleef. Ook in dit laatste leven. Men heeft mij gevreesd, maar liefgehad noch gehaat. En ik heb de wereld beheerst en haar liefgehad noch gehaat. Wanneer gij wilt weten, wat m.i. de enige weg is om de mensheid tot bewustzijn te brengen: toon hen de waarheid keer op keer omtrent zichzelf, zolang, tot zij verblind door haar eigen beeld, neervalt en eindelijk aanvaardt, dat er iets is, dat hoger is dan de mens, dat sterker is dan de mens. Het zal nodig zijn de mens de toekomst te doen kennen. Soms lach ik, wanneer ik zie, hoe de dwazen proberen te ontkomen aan het lot op de enige wijze, die het lot doet vervullen. Maar ik weet, dat, wanneer zij deze ervaring hebben doorgemaakt, zij iets vrijer worden van de materie. Iets anders gaan denken. Dat ziet er voor mij dan uit als licht, dat op de wereld komt. Ik streef naar licht, mijne vrienden. Ik streef naar licht, omdat ik zonder licht niet leven kan. Ik kan het licht slechts vinden in U en in het geschapene en in de geest, die op gaat. Daarom meen ik, tezamen met zovelen in de sfeer, dat wij licht moeten brengen aan de wereld, al is het alleen maar om zelve niet in duisternis om te komen.

Ik zal nu het woord weer terug geven aan de inleider. Dan kan hij U vertellen, waar mijn fouten zitten. Dat heeft hij mij ook vaak verteld. Het woord liefde, dat hij zo vaak gebruikt en de liefdeloosheid, die hij mij zo vaak verwijt zijn op het ogenblik voor mij nog begrippen, die ik redelijk kan aanvaarden, maar die mij verder weinig zeggen. Goeden middag.

Zo vrienden,

Dat was dan toch wel een sterke tegenstelling met wat wij de vorige keer naar voren hebben kunnen brengen, Maar ook deze dingen bestaan en het is heel goed, dat U ook daarvan op de hoogte bent. Wij kunnen uiteindelijk alleen naar een hogere sfeer uitgrijpen, wanneer wij een eenheid van sfeer volledig kunnen garanderen. Dat was ons heden niet mogelijk en wij hebben ons dus moeten beperken tot een sfeer waarin ook de meeste werkers onzer Orde vertoeven. Maar wat de persoon in kwestie zelf betekent, heeft U misschien begrepen. Er zijn zoveel mensen, zoveel geesten, voor wie de liefde Gods zoveel minder betekent dan de toorn Gods en de rechtvaardigheid Gods. Zolang dat het geval is, blijf je gebonden in een wereld van vormen. Het gevoel, dat ons verknoopt met het innigste en het allerhoogste: de liefde, ontbrak bij deze spreker. Hij worstelt ermee, hij zoekt er naar. Maar hij kan net nog niet begrijpen, omdat hij nog niet kon komen tot een opofferen van zichzelf en een afstand doen van zijn magische praktijk en macht, om daarvoor in de plaats alleen maar nederig de krachten Gods te aanvaarden. Dat hij in het licht leeft, heeft hij te danken aan het streven en zijn weten, dat, ondanks alles, wit is. Ten goede gericht. Maar dat nog niet gedragen wordt door een ander bewustzijn, dan eigen behoeften en verlangens. Ik hoop, dat U zich niet gestoten heeft aan de woordkeus, die uiteindelijk wel enige moeilijkheden bood, waardoor het de spreker niet altijd mogelijk was om geheel zuiver en duidelijk te zijn, terwijl anderzijds menig, meen ik, pleonasme voorkwam. Ik heb U reeds gezegd, hoe dit alles in elkaar zat. Maar nu zou ik nog graag een ding willen bespreken hier en dan zullen wij de eerste helft besluiten.

Wanneer iemand al deze macht verworven heeft, wanneer iemand een magiër par excellence is, een veel groter magiër dan deze mens, wat baat het dan eigenlijk? Wat baat je de macht? Wat baat je de ontwikkeling der vermogens zonder meer? Je blijft toch kil en koud en afgezonderd. Het licht en geluk, dat je krijgt is zo weinig in vergelijking met wat zou kunnen zijn. Leer je naasten lief hebben gelijk jezelf. Dat is het punt, waar ook deze keer het hele betoog op neer komt. Juist datgene, wat niet gezegd werd, wat aarzelend enigszins werd toegegeven en onmiddellijk weer verloochend, dat is het kernpunt, waar alles om draait. Beter zonder enige gave maar met oprechte naastenliefde de mensen dienen, dan met je magische macht alle demonen bevelen en niet weten, wat genegenheid en liefde is. Niet weten, wat een zelfverloochening is, die niet door de rede wordt gedicteerd. Zonder bewustzijn van een Goddelijke samenhang tussen alle dingen en ons zelf. Het kan U wat bitter in de oren klinken, wanneer wij zeggen, dat er veel te weinig mensen zijn, die dit begrijpen. Dat er veel te veel zijn, die ondanks alles toch nog streven naar de macht en die graag groot en sterk zijn, die met één gebaar genezing of vloek de wereld in zouden willen werpen. Die met een enkele oogopslag gehypnotiseerde legioenen zouden willen dwingen om het goede te doen, zoals zij het zien. Er zijn er maar zo weinig, die de grote liefde dragen, waar in men leert de wereld en de mensen te accepteren, zoals zij zijn. En toch is dit het voornaamste: dat je gedragen door een naastenliefde, die boven alle dingen gaat, de wereld en de mensheid kunt accepteren, zoals zij zijn. Kunt trachten om van jezelf te geven, opdat zij beter worden. Maar niet tracht, zoals ondanks alles de magiër doet, jezelf te verheffen ten koste van anderen. Want bij al zijn goede streven is dat toch ook en van de drijfveren, die hem vaak mede beweegt. Wanneer U deze les uit het betoog van deze spreker heeft kunnen leren, dan mogen wij daarvoor zeer dankbaar zijn. Ongetwijfeld zal U duidelijk zijn, waarom hij geen lid is van onze Orde. Want zowel in verdraagzaamheid, als in naastenliefde, heeft hij naar onze smaak wel eens te kort. Naar zijn eigen inzicht echter is hij gerechtvaardigd. Wij weten echter, dat hij streeft naar een verdere opgang en bewustwording en zo steunt de Orde in de sferen hem daar, waar dat mogelijk is in zijn werk, opdat hij daardoor een verder bewustzijn moge verwerven. Ik geloof, dat ik hieraan voldoende commentaar heb gegeven en voldoende uiteen heb gezet, waarom wij van mening verschillen, wat het essentiële punt is van het verschil tussen zijn wereldbeschouwing en de onze. Daarmede zullen wij dan het eerste gedeelte besluiten, vrienden. Wanneer het U enigszins teleurstelde, nogmaals, U kunt de rede daarvan zelf nagaan. Goeden morgen.

Goeden middag, vrienden,

Ik mag van mijn kant ook nog wel een paar opmerkingen maken. Het is helemaal niet mijn bedoeling om in te grijpen in Uw aardse regelingen etc., maar het onderwerp is uiteindelijk zo-even door Uzelf ter sprake gebracht. Wij staan op het ogenblik in de volgende verhouding met de Zondagskring. Wij hebben een geheel gekregen, dat behoorlijk is afgestemd. Dat geheel is betrekkelijk willekeurig bij elkaar gekomen. Dat is zo in de loop der tijden gegroeid. Wij zijn nu op het ogenblik bezig met pogingen om hogere sferen te bereiken. D.w.z. dat dan inderdaad

moet worden gerekend met de precieze afstemming van de kring. Dat het voor ons noodzakelijk is om elke variant die op kan treden te beheersen. Kunnen wij dat niet, dan zouden wij misschien voor het medium ongelukken kunnen maken. En dat willen wij niet, dus vandaar, dat wij dan ook vandaag een kleine wijziging in het programma hebben gebracht. Het is dus nodig willen wij verder kunnen gaan dit gebrek op de één of andere wijze op te vangen. Zijn er nog meer mensen, die een Zondagochtend bij willen wonen en U wilt een tweede kring openen, dan bestaat er onzerzijds geen bezwaar. Dan zullen wij alles doen om ook dat te doen slagen. Maar dan moeten wij weer van voren af aan beginnen. Houdt U daar rekening mee. Het zijn dingen die moeten groeien. Komt er gedurende die groei een nieuw element bij, dan moet dat eerst mede vergroeid zijn, dan eerst kunnen wij verder gaan. Brengt U op het ogenblik in deze kring twee of drie personen erbij, die normalerwijze niet aanwezig zijn, dan is het niet om hatelijk te zijn, maar dan duurt het ongeveer weer een maand voor dezen dan weer in de kring gegroeid zijn. D.w.z. wij hebben twee bijeenkomsten nodig om te bekijken, wat de mogelijkheden zijn en dan kunnen wij pas weer verder gaan. Dat is dus van onze kant helemaal geen kwaadwilligheid en helemaal niet omdat wij zo op de puntjes zijn, Maar je werkt nu eenmaal met een geheel en dat geheel moet zuiverder en gemakkelijker afstembaar zijn, naarmate je hoger wilt stijgen. Begrijpelijk, nietwaar? Zoals U ziet, is er dus hier geen sprake van onwilligheid, maar het is eerder een technisch bezwaar. Nu ik toch zo even bezig ben, zou ik dat ook nog even willen zeggen voor andere kringen. Kijkt U eens, wanneer er een studiekring is, dan is die kring afgestemd. Hoe kleiner die kring is, hoe beter die af te stemmen is. Maar wij zitten erg gebonden aan een compromis tussen wat men op aarde zou willen en wat wij graag zouden willen. Daarom hebben wij ook daar een maximum gesteld, dat echter in verschillende gevallen overtreden werd. Ja, wij kunnen het begrijpen. Wij kunnen Uw standpunt heel goed begrijpen. Maar het maakt het voor ons nodeloos moeilijk. Wanneer er dan eenmaal een cursus is, laat deze dan ook absoluut gesloten blijven. Al valt ook alles af en blijven er maar drie of vier over, ga liever met die drie of vier verder, dan dat je er nieuwe elementen bij voegt, zonder dat daar speciaal toestemming toe wordt gegeven en zonder dat ook wij dit eerst eens kunnen bekijken. Want voor ons betekent het steeds weer het werken met een medium, dat niet alleen ligt in de spreker, die wij hanteren, maar ook in de kring, waardoor bepaald wordt, hoever wij de zaak omhoog kunnen voeren. Wanneer er een element bij zit, in een zaal b.v., dat niet in staat is om volledig hogere wijsheid te begrijpen, dan wordt het ons al bemoeilijkt. Zouden er in een zaal van honderd mensen tien zijn, die absoluut tegen zijn, dan moet het hele peil omgezet worden. U heeft U ongetwijfeld wel eens verwonderd over de verschillen, die optreden op een Vrijdagavondbijeenkomst b.v. En evenzeer op verschillende andere bijeenkomsten. De verklaring ligt hierin; wij moeten proberen een harmonische trilling tot stand te brengen. Voeren wij dat te hoog op, dan krijgen wij een disharmonie, omdat sommigen niet meer mee kunnen. Dan wordt het geheel kracht nemend. En dat is iets, wat wij altijd trachten te vermijden. Wij nemen nooit krachten. Maar dan zou het U dus krachten gaan kosten en ondanks alles, wat er dan bereikt wordt, ontstaat er daardoor vaak een sfeer van wrevel en onbegrip. Dat mag niet. Wanneer dat gebeurt, dan zijn wij veel verder van huis, dan wanneer wij het dan maar wat kalmer aandoen. Vandaar het verschil, dat U vaak vindt. Vandaar, dat de ene keer wij wat meer met grapjes werken en de andere keer wat meer proberen om de esoterische grootheid en hoogheid wat meer te omschrijven en te benaderen. U hoeft daar verder geen rekening mee te houden, wat betreft Uw samenstellingen. Dat kunt U rustig doen, zoals U het zelve het beste acht. Alleen U moet weten, dat dit er aan vast geknoopt zit en wij daardoor wel degelijk wat meer beperkt worden, of wat meer vrijheid krijgen, naargelang de zaak in de stof ligt,

(De Heer S. verontschuldigt zich: "Hierna moet alles maar weer op de oude voet doorgaan"),.

O, U hoeft zich niet te verontschuldigen. U moet dit eerder beschouwen als een verontschuldiging onzerzijds, tevens een verklaring, waarom dit niet mogelijk was. Opdat men heel goed begrijpe, dat hier geen enkel persoonlijk effect bij zit. Dat het zuiver een kwestie is van de techniek, waarmee je nu eenmaal werkt. Per slot van rekening, wanneer een schilder met olieverf bezig is en hij krijgt er een kleur bij van waterverf, dan kan hij niet goed werken. Beiden kunnen dan in kwaliteit even goed zijn, maar er moet een geheel zijn.

Dus met allemaal waterverf of met olieverf werken. Als je olieverf hebt en je gaat het met pastel bijwerken, krijg je ook een knoeiboel. Zo gaat het verder. Alles kan in zijn soort heel goed zijn, maar er moet één afgestemd geheel worden gemaakt. Nu wil ik helemaal niet

zeggen, dat wij van U allemaal waterverf hebben gemaakt of allemaal olieverf, hoor. Dit is maar een voorbeeld. Maar wij hebben inderdaad in de loop der tijden U afgestemd. En dat zonder "Parel". Wij zijn niet als de filmproducenten, die "Parel" pas voor de zwijnen hebben gegooid, U zult mij dus ongetwijfeld nu goed begrijpen. Het is hier geen kwestie van: die past hier wel, of: die is geestelijk hoger en die is geestelijk lager. Het is alleen een kwestie van; die zijn samen afgestemd en die niet. Moet dat bijgestemd worden, dan hebben wij daar tijd voor nodig. Het is geen viool, waar je met een slag aan de stemsleutel de hele zaak weer in harmonie brengt. Zo, dat waren dan een paar technische bijzonderheden. Wij kunnen dan nu nog wel even verder gaan met een kleine beschouwing O wacht Ja Er is mij nog iets opgevallen. Dat was n.l. het beklag over de tijd en ik heb daar verschillende commentaren op gehoord. Mag ik een opmerking maken? Door ons werd uitgetrokken hiervoor de tijd tussen elf en een uur. Deze wordt geheel of ten dele gevuld, al naargelang hiervoor noodzaak of behoefte bestaat. Wenst U op een vroegere tijd te eindigen, dan zullen wij ons daar zeer gaarne aan houden. Wilt U de bijeenkomst korter hebben, het is ons best. (van elf tot een uur doorzetten). Dat is dus eigenlijk een soort geestelijke gulzigheid. Enfin. Wij zullen zien, wat wij ervan maken. Ik zou met U vandaag eens met U willen spreken over een verschijnsel van de lente, dat binnenkort toch ook weer in de natuur zichtbaar zal worden. Want al lijkt het buiten nog zeer winters en koud, voor de goede beschouwer worden de eerste krachten van de lente al weer zichtbaar. Bloeiend hout. Als je zo die takken ziet staan in de winter zijn het kale zwarte lijnen, geëetst door de een of andere kunstenaar in drie dimensies binnen het bestel van een besloten wereld. Je kunt je eigenlijk niet begrijpen; waarom die nu daar staan. Nu ja, goed. Het is een struik of een heester of een boom. En je verwacht natuurlijk dat, zoals bij bomen, struiken en heesters het gebruikelijk is om te doen, dat er op een gegeven moment knoppen zullen gaan barsten en het groene blad te voorschijn zal komen. Maar soms zitten er veel grotere schatten verborgen in dat hout. Wanneer dan de eerste begint neer te pieken met haar warmte, die de winterse kou verjaagt, wanneer de eerste zoelte de lucht in gaat komen, dan gaan die knoppen zwellen en barsten en dan komen er tere kleuren naar voren, dan ontplooiën zich daar, zittend op het hout, gele bloemetjes, flamboyant hel, alsof zij een stukje van de zon waren. Of tere roze roosjes of zelfs de onschuldige witte bladbloempjes, die dan vanaf het hout zo vreugdevol en lenteachtig de wereld in vliegen. Dan lijkt het of zo'n dode lijn plotseling tot leven gekomen is en alle vreugde van lente en zon nu hier tezamen gegaard is in wat een ogenblik te voren nog dood en levenloos leek. Gaan wij na, hoe dat kan, dan zien wij, dat de struik in de aarde staat en dat de tak een doorverbinding heeft tot aan de diepste worteltop en zich voedt met de daaruit komende sappen, opdat zij zwellend de grootte van haar wezen zal kunnen openbaren, de vruchtbaarheid van haar wezen zal mogen beleven, Dit alles zijn dingen, waarvan wij, vol vreugde kunnen zeggen; zij zijn tekenen van lente en zomer. Maar hoe staat het met een mens en leven? Wij zien zo vaak mensen in de stof, die, als je ze bekijkt, doen zeggen: wat is dat nu voor een droog dor iets, wat daar bestaat? Gegeseld, gebroken en gekweld staat zo'n mens daar maar en wat moet daar nu van worden? Nu ja, later zal die mens zich in het licht weer wat ontplooiën, zoals de tak haar groene blad gaat dragen. Er is maar een enkele tak zo dor, dat zij breekt en dood en kaal achterblijft, wanneer de rest weer begint te leven. Maar soms is het juist zo'n dode tak, zo iemand, waar je nooit van gedacht zoudt hebben; dat er iets hoogs of iets goeds in zou kunnen zitten, die nu begint zich te ontplooiën en te openbaren in mooie kleuren en bloesem, totdat hij een vreugde is voor alle engelen uit de hemel. Ik denk dat, wanneer een mens uit de sferen, dit beschouwen op een nogal stoffelijke wijze dit ziet, hij evenals bij het bloeiend hout wat verbaasd zal staan. Hoe kan het, dat uit een droge dorre tak, die daar een beetje omhoogstrevend stond te wuiven, nu plotseling die levende schoonheid geboren wordt. Waar komt die kleur, die bloesem ineens vandaan? Er is een wonder gebeurd. Dan zal men misschien net als de mensen denken, dat is een kostbaarheid, die bij de tak behoort. Dan kun je die tak afsnijden, meedragen en in een vaas zetten en dan heb je het in huis. Want het is de tak die bloeit, maar dat is niet waar. Die tak is een deel van de struik. En wanneer die struik bloeit, is het de tak die de schoonheid mag dragen. Zij dankt haar pronk en haar kracht aan het geheel van de struik. Ook aan dat deel, dat onder de aarde zit en naarstig verzamelt het water en zand en zouten. Aan de bladeren, die al komend en hier en daar pril piekend beginnen om adem te halen. Aan dit alles dankt men de pracht evenzeer, of meer zelfs dan aan de tak zelf. Wanneer je zoiets afsnijdt dan dood je het. Wanneer je zo'n bloesem van een wonderlijk leven in de geest en in de stof terzijde gaat stellen en afscheid van de mensheid, dan dood je de bloem met haar vruchtbaarheid en je doodt de tak. Want de mensheid zelve, levende in de diepe gebondenheid van het materiële bestaan met al zijn fouten en al zijn deugden, de mens zelve,

de mensheid zelve van deze wereld, is dat niet het wortelgestel, vanwaar de struik in de geest op kan bloeien? Indien de mensheid gaat zeggen; deze is heilig, dan snijdt men een bloeiende tak af en maakt ze onvruchtbaar. Evenzeer als men een tak kan doden, wanneer zij niet snel genoeg bloeit door te zeggen; Dit is slecht, en haar te verwijderen. Je moogt die dingen niet apart zetten in de wereld. Wil je komen tot een geestelijke bloei, dan moet je de eenheid beseffen. De eenheid die begint diep, diep in het materiële. Dieper nog dan Uw stoffelijke besef op het ogenblik U mogelijk maakt om het te bereiken. Die opbloeit tot in het fijnst van geestelijke sferen, waarin alle vorm verwaasd is en overblijft een Goddelijk Licht. Een licht, waarin het wezen zelfs nog bloeien kan. Bloeiend hout. De mensen. Een zee van mogelijkheden, van takken, die met bottende knoppen wachten op het moment, dat zij de volheid van hun pronk en praal ten toon zullen kunnen spreiden, maar die alleen kunnen bestaan, wanneer zij hun eenheid met het Goddelijke en het Al kunnen begrijpen. U zit hier op het ogenblik tezamen en buiten schijnt de zon. De kille scherpe wind begint wat af te nemen. U droomt van een lente. U droomt ervan, dat zodadelijk de zon weer warm zal zijn en dat u genoeglijk, licht gekleed, U zult kunnen begeven naar de zee om een ogenblik naar haar eeuwig ruisend spel te luisteren. Of te genieten van de volle drukte ergens in bos of park. Gij droomt, gebonden in de stof, van de vrije velden, waarin de geest gelukkig zal zijn. Gij droomt van een overgang die in de smart van het afscheid zelfs wordt tot een moment van onzegbare verrukking en blijheid. Gij droomt van sferen, zo goud en lichtend, dat één en al kracht daarin regeert. Gij droomt van Uzelve als opgeheven tot bij de troon van het scheppende, tot in de kern van het zijnde, tot in de erkenning van het Goddelijke. Maar Gij ziet niets anders dan de takken der mensheid. Takken van een enkele struik in de hemelse tuin, geplant eens in de potgrond, ,die aarde heet. Een klein plekje, nog niet eens een perk in de grote tuin van de kosmos. De tuin, waarin de sterren zijn de bloemen. Waar vele planeten de planten dragen, of diep in de geborgenheid van hun nog rood duidier diepgloeïend bestaan reeds de kiem dragen van een wordend zijn, van een nieuwe bloesem, die aan de schoonheid van de hemelen zo dadelijk het hare toe zal voegen. Gij behoort bij die aarde. Die aarde is Uw leven en bestaan. Hoever gij ook omhoog zult groeien, kinderen der aarde zult gij blijven. Indien gij dat nooit vergeet en de gebondenheid met het geheel blijft beseffen, dan zal Uw struik, de struik der mensheid, nederig misschien ten opzichte van anderen, mooiere, prachtige gewassen in het Al op kunnen bloeien tot de verbluffende schoonheid van een bloeiend hout. Iets, waarbij men zegt; Zie de lente heeft geboren doen worden uit hout vlinders, die nog sidderend wachten op het moment, dat zij weg kunnen vliegen. Vlinders van tere bloesembladen, die, verdwijnend, achter zich laten de vruchtbaarheid van zomer en herfst. Van de hoogste sfeer tot de laagste sfeer, zijt gij mens. Zoals wij mens zijn. Sommigen Uwer verbazen zich er wel eens over, dat wij ons zelve mens noemen. Maar zijn wij dan ook niet takken van de dezelfde struik, delen van dezelfde struik, delen van dezelfde plant, van dit zelfde wezen? Daarom kunnen wij U ook niet met rust laten. Daarom spreken wij tot U. Daarom zweven onze geesten uit en troosten in de nacht, sussen in de morgen en leiden op de dag, om in de avond met een zachte zegen misschien een ogenblik weg te gaan. Een zijn alle dingen. Maar een vooral in onze ogen is de mensheid, het bloeiend hout der aarde. Zoals het hout in zichzelf dor en strak lijkt en zijn veerkracht pas ontleent aan de sappen, die voortdurend er door heen stromen, zo is het menselijk zijn zonder geest voortdurend dor, droog en breekbaar. Wanneer er echter het bewustzijn van de geest in begint te pulsen, dan is het taaier, dan kan het meer weerstaan. Maar zelfs de geest moet het licht voelen, de lente van de geest, die overal rond ons is. Het licht van het grote, dat groter is, dan wij zelve of de mensheid. Voordat zij kan beginnen langzaam naar zeker de eigenschappen op te doen, die de knoppen van haar wezen doen zwellen, zodat zij haar wezen kan uiten in een verblindende schoonheid. Waar gij ook gaat, waar gij ook ooit zult zijn, wanneer Uw geest vrij en bewust is geworden, zijt gij een bloem, geboren uit het dorre hout. En wanneer gij een bloem zijt op deze wijze tot stand gekomen, dan is het Uw taak om geestelijk vruchtbaar te zijn. Om te puren uit de zon, uit het gouden licht Gods, om daaruit te vlechten de sterke band, die ook aan de anderen deze vruchtbaarheid geeft. Die de mensheid doet opschieten tot grotere hoogten, opdat in golven van geslacht na geslacht de struik der mensheid zichzelf veredelend zal worden tot een sieraad, dat in 's Hemels tuin nog nooit werd gezien. En wanneer gij U zwak acht of denkt, dat gij niet kunt, denk aan Uwe wortelen, die diep staan in de materie. Denk aan de toppen der takken, die wuivend ten hemel wijzen en de zon schijnen te willen beroeren. Een met het geheel der mensheid zijt gij. Wanneer het nodig is, dat gij zult leven, dan zal de kracht van die hele mensheid tot U komen, ook wanneer het andere daaronder zou moeten sterven. Want dat kan

hernieuwd worden. Maar wat belangrijk is in de mensheid, dat moet voort bestaan. Zoals de bottende tak wordt doorstuwt met meer sappen dan alle anderen samen vaak. Totdat twee of drie bloemen beladen takken omhoog sprieten in een wonder van kleuren, die wuivend groeten tegen wolken en wind, Zo kan een mens, die bloeit, gesteund en gesterkt worden door alle krachten der mensheid: Uw kracht en Uw vermogen worden daar dan in geboren. Want dan is het Uw taak om het bewustzijn der mensheid te sterken en te steunen, opdat het geheel zo dadelijk vruchtbaar en schoon een vreugde moge zijn voor een ieder, die het beschouwt. Daarom de krachten, die U gegeven worden. En wanneer het leven ook wel eens zonder bloesems schijnt te willen verlopen, wanneer het U lijkt, of de geest onvruchtbaar als de ijsgebonden tak in de winter ligt, wanneer het is, of de sappen in Uw wezen bevroren zijn en doods wachten op de brekende wind, waarmede gij het menselijk bestaan van U af zult schudden. Wanneer dat gebeurt, herinnert U dan ook dat elders de krachten der mensheid bloeien, omdat ook Uw wezen en Uw kracht er aan mee werken. Een enkele keer zien wij, dat een tak omsponnen is met de wit hullende cocon, waarin vele kleine rupsen wachten op het moment, dat zij uit kunnen zwermen over de bladeren. Daar kan de struik zelve niets tegen doen. Maar de tuinman, die in de lente voorbij gaat en het ziet, neemt zijn mes en snijdt een stuk van de tak. Die verbrandt het kwaad op, dat het niet de struik aan zou tasten. Opdat niet het geheel van deze belofte van zon, van bloemen en lachende lente zou worden bedorven door de fout van een enkeling. Van een enkel klein gesponnen wolkachtig dingetje, dat zo onbelangrijk lijkt tegen het leven der takken. Wanneer een storm van geweld over de wereld losbreekt en zoveel wordt weg gevaagd, dat U dierbaar is, onthoudt dan; Ook in de tuinen der hemelen gaan de tuinlieden.

En één daarvan noemt gij de dood, omdat hij wegneemt en vernietigt. Niet de tak, al denkt gij dat ook. Maar alleen dat deel, dat aangetast is en ziek, opdat opnieuw spruitend en stuwend frisser, beter en schoner ditzelfde weer op zal kunnen groeien, verder uit zal kunnen rijken. Wanneer Uw streven om omhoog te gaan ook soms wordt gekortwiekt, wel, hebt gij nooit in de lente de tuinman zien gaan met de snoeischaar? Of in de herfst, wachtend op het ogenblik, dat een te hoog opspruitende top het geheel zou kunnen schaden? Wij zijn een deel der mensheid. Allen, in sferen en in de stof. Wij moeten gezamenlijk groeien, opdat een schoon en harmonisch geheel geboren wordt, niet mogen wij de krachten der anderen weg zuigend omhoog schieten en ranken, totdat wij niet eens meer kunnen bloeien. Maar alleen slechts stakend en piekig omhoog wuivend de ondergang betekenen van vele schone dingen in het geheel van de struik. Wie zo kan denken aan de mensheid en in haar kan zien het bloeiende hout der eeuwigheid, zal veel kunnen begrijpen, van wat er in het leven gebeurt. Die zal zijn eigen streven kunnen zien als een samenwerken met de mensheid en in zich de zekerheid dragen, dat het totaal der menselijke krachten ook in zijn wezen geuit kan worden. Zoals zij overal geuit kunnen worden, waar dat maar nodig is. Dat er boven alle persoonlijk groeien en bloeien en uit altijd weer is het geheel. Het geheel, dat voor ons zó belangrijk is en waaraan wij niet kunnen ontkomen. Want nogmaals, of gij daalt tot in het diepste duister, of stijgt tot in het hoogste licht, mens en deel der mensheid zult gij blijven. Totdat het misschien nacht wordt in de tuin van het Al, dan, terwijl het licht verslinkt, langzaam maar zeker de vorm vervaagt en de schoonheid weg vliedt, dan kunnen wij misschien gaan tot Hem, die aldoor het licht heeft gegeven, Zodat wij, bewust met de laatste stralen mee vliedend, in Zijn Wezen geborgen zijn. Dan eerst wordt er niet meer gezegd: Dit is een mens en dat een engel. Dan wordt er alleen nog maar gezegd; Ziet, dit is het bewustzijn, dat het Goddelijke uitzond in de dag en tot het Goddelijke terug keert met de nacht. Zo zijn de dingen dezer wereld. De dingen dezer wereld met al hun lijden en met al hun vreugden, met hun schoonheid en afzichtelijkheid tezamen, want waar gij ook gaat en hoe gij ook denkt; Mensheid zijt gij, omdat het dag is in de kosmos. Geborgen zullen wij zijn in de nacht, omdat de Vader ons op zal nemen in Zijn Hart en weten, en ons daar zal doen sluimeren tot de nieuwe dag ontwaakt. Dat is voor deze keer mijn beschouwing, vrienden. Ik wens U allen een prettige Zondagmiddag. Ik geef het woord nu aan de laatste spreker.

o-o-o-o-o

Goeden middag, vrienden,

Wij gaan dan besluiten; op de gebruikelijke wijze, met het Schone Woord. Is er een onderwerp, dat U bij voorkeur op deze bijeenkomst zoudt zien besluiten?

DE BLOEMEN AAN DE OVERKANT

Er was eens een kind, zo jong en zo pril,
Dat ging langs de wegen, zo rustig en stil,
Totdat het eens aan het water bleef staan,
Even gevangen in zoete waan.
En 't zag de bloemen aan de overkant,
Het reikte voorzichtig de kleine hand,
Maar kon het water niet overbruggen.
Er was een kind, dat weende zo stil,
Toch was in dat kind een sterke wil.
Het wilde de bloemen zo graag bereiken,
Die daar over het water zo wonderlijk prijkten
Het reikte en greep, maar kon niet volbrengen,
En bleef er stille zijn tranen plengen,
Tot de moeder kwam en met zachte hand,
Het mee naar huis nam, uit het wondere land.
Het kind werd groot en keerde soms stil,
Tot aan het water met dezelfde wil.
Het zag de bloemen aan de overkant.
Het kon ze nu bereiken,
Maar dorst ze niet breken met
Grove, zware werkmanshand,
Het kind was verbleekt in herinneringen,
De mens werd gebogen, het lichaam werd oud,
Maar steeds weer gingen de schreden
Naar dat water, zo stil en vertrouwd,
Een mens keek naar de bloemen,
Die wuivend daar stonden
In het wondere land aan de overkant,
De mens, belaan met 's levens wonden
Strekte niet meer de sidderende hand.
Een mens, zo moe en oud, werd gedragen
Gedragen in sombere statige tred,
Naar de plaats, waar men hem een graf had gegraven,
De aarde werd hem tot woning en bed.
Maar zacht kwam de wind langs de baar toen gevlogen
En met haar vloog een mensens ziel.
De wind droeg haar, vol van mededogen,
Tot de ziel daar bij de bloemen viel,
Die staan aan de overkant van het water.

Orde der Verdraagzamen

Een mens leeft in vreugd in de wondere tuin,
Keek wel eens terug naar de andere kant,
Reikte ook soms met geestenhand,
Om te helpen de kinderen,
Die verlangend soms staren,
Naar de bloemen, die staan aan de overkant,
Bereiken kunnen zij slechts over jaren.
En dan nog slechts gedragen door Gods wind
Naar het eigen vaderland.
Er staan bloemen in kleuren,
Zo fijne en vele, dat geen oog ze omvaamt, of ze vangen kan,
ken zou ze zo gaarne reeds nu willen strelen,
Maar geen mens is er, die reeds strelen hen kan.
Soms kan de geest, bevrijdt van het lichaam
Wat zweven er over op lichtende baan,
Maar nooit kan zij voor altijd overschrijden het water,
Zij zal terug naar de mensenwereld weer gaan.
En nu komt het ogenblik van het scheiden,
Draagt men U ten grave, o mensenkind,
Verlang, dat gij dan naar de geestelijke bloemen,
Gedragen door God'lijke lentevrind,
Zult komen in 't vaderland om dan U te roemen,
Een van de vele geestelijke bloemen
De mensheid zo tederlijk wel gezind,
Daar wil ik het bij laten voor vandaag.

Ik wens U een prettige Zondag verder en een gezegende Zondag.